

Juanjo Garra, del setè cel a l'infern

El lleidatà corona el Lhotse,
el seu setè 'vuitmil', però ha
d'afrontar un terrible descens

TEXT: JAUME LAFUERZA
FOTOS: COL·LECCIÓ JUANJO GARRA

Everest, Broad Peak, G-II, Manaslu, Katchenjunga i Cho Oyu. Aquestes són sis de les 14 muntanyes de la Terra que superen els vuit mil metres d'alçada i que formaven part de la *col·lecció* de cims de l'alpinista Juanjo Garra fins dissabte 21 de maig, dia en què el lleidatà en va afegir un altre: el Lhotse (8.516 metres), després d'una aventura de dos mesos que el mateix Juanjo reconeixia com una de les més dures de la seva vida, perquè després d'un ascens en quatre jornades gairebé perfecte va arribar a un descens terrible, ple d'entrebancs i que va acabar amb alguns dels membres a l'hospital.

El 4 d'abril va partir cap a l'Himàlaia l'expedició formada per sis experimentats alpinistes. El Juanjo anava acompanyat de Juanito Oiarzábal, Carlos Pauner, Javier Pérez, Carlos Soria i Manuel Lolo González. Després del temps necessari d'aclimatació, "fent pujades i baixades", com explica el Juanjo, van esperar a trobar les condicions adients per afrontar l'assalt al cim.

Juanjo explica que l'aclimatació és fonamental "el cos humà rebutja l'alçada perquè no és el seu medi natural i cal una bona adaptació. Tothom qui ha patit el mal d'alçada sabrà de què parlo; és dur: mal de cap, vòmits... Per això insisteixo que és fonamental". El Juanjo sap de què parla, però a la vegada la seva experiència el dur a afirmar que a la muntanya és gairebé més important la ment que la condició física. "La muntanya és un exercici de vida i cal saber renunciar i dir que no quan calgui". I és que la realitat li dona tota la raó perquè val a dir que en aquest període en què Juanjo Garra i els seus companys afrontaven l'ascens al Lhotse, l'Himàlaia s'ha cobrat tres vides humanes.

La ment juga un paper fonamental. Assegura que hi ha molta gent forta com un roure capaç de córrer maratons, però que en arribar a les condicions extremes dels gegants de l'Himàlaia s'ensorren, perquè no tan sols és la capacitat de caminar i una certa tècnica del tot necessària, sinó que és tot el que envolta una expedició com aquesta. "Tu pots córrer 100 quilòmetres en una jornada, per exemple, i saps que després arribaràs a casa o a l'hotel on et dutxaràs, descansaràs i dormiràs còmodament en un llit confortable. A la muntanya, no. Aquí, després de la pallissa de la jornada, has de descansar en unes determinades condicions: temperatures extremes, dorms en una tenda, dins d'un sac, has de desfer neu per tenir una mica d'aigua..., i això dia rere dia. Per això insisteixo que és molt més que la capacitat física".

Ell ha hagut de renunciar alguna vegada a pujar –a l'Everest hi ha anat dos cops i ha aconseguit el cim una vegada–, perquè les condicions personals o meteorològiques no sempre són les més adients i cal tenir present que la seguretat sempre és el més important.

El Juanjo compta amb una extraordinària trajectòria a la muntanya, ja que a part dels set *vuitmils*, compta amb d'altres muntanyes de més de 6.000 metres, als Andes. Per això sap que no sempre es pot culminar una expedició amb èxit perquè la muntanya no perdona quan les condicions no són favorables.

Molta gent no entén aquest tarannà i pot arribar a pensar que els alpinistes busquen el perill innecessàriament. Juanjo ho desmenteix ràpidament: "És evident que allà dalt no ens donen res; bé sí, ens donen una cosa intangible: la satisfacció de dur a terme un repte personal, a més del contacte amb la natura i amb d'altres

cultures. Ens serveix per veure hi entendre que el més important és ser persones i per adonar-nos el privilegiats que som aquí. Ens queixem de coses banals, de qualsevol petit problema. Quan a un poble no hi arriba aigua potable, això sí que és un problema, i com aquest molts més". Al mateix temps, aquestes expedicions ajuden la gent del país, no solament amb els diners dels permisos; en el cas de l'expedició del Juanjo, amb dos aragonesos –Carlos Pauner i Javier Pérez–, el Govern d'Aragó hi ha enviat metges, que a més de donar suport als expedicionaris al camp base, també han col·laborat en l'atenció als *sherpes* i amb un hospital de la zona.

L'ascensió al Lhotse, evidentment, no és fàcil. Comparteix amb l'Everest els camps base I, II i III, aquest darrer ja a 7.200 metres d'alçada. Abans d'arribar a aquests camps, però, cal una gran feina logística, a part dels permisos –"no són barats", diu amb resignació– per traslladar tot el material. "Van utilitzar 86 portadors amb 25 quilos cadascun. És impressionant la capacitat d'aquesta gent". El Juanjo dona molta importància al fet de relacionar-se amb gent d'altres cultures perquè considera que enriqueix molt.

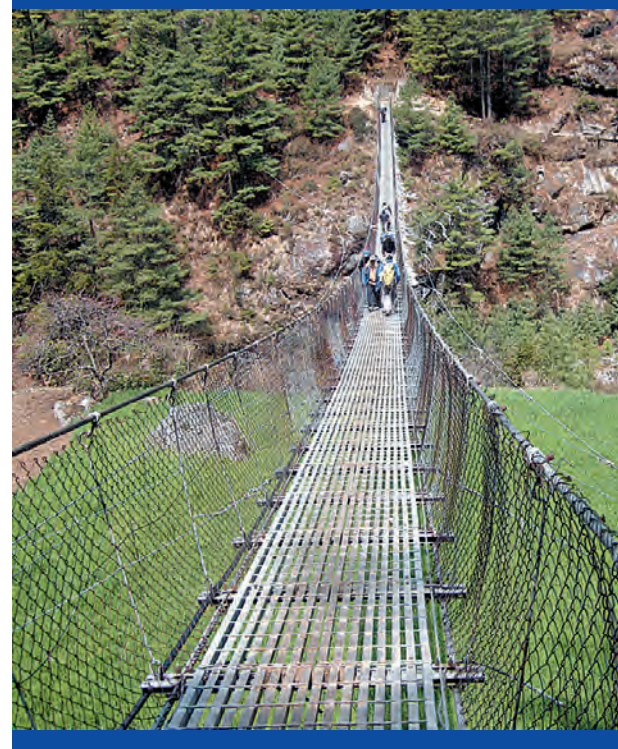
Cal dir que a més de material indispensable, també duen molt pes pel que fa a material tecnològic (càmeres, ordinadors...), que també es pot considerar al segle XXI com a indispensable, i a més al Juanjo el fet de fer fotografies i gravar en vídeo l'ajuda en la financiació, ja que a la tornada pot passar les pel·lícules en centres excursionistes o locals socials.

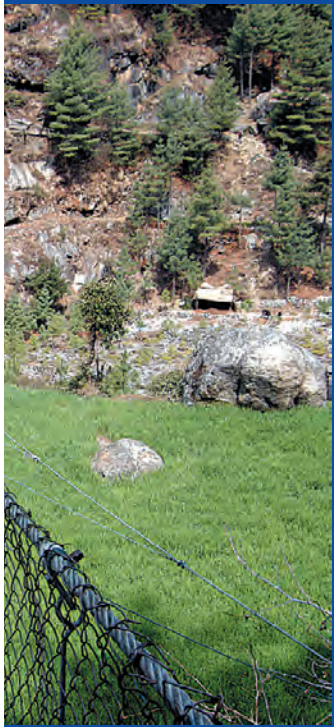
"Aquestes expedicions són molt cares. Comentava que el permís no és barat, però cal sumar el material, el viatge en avió, els *sherpes*... Exactament, a mi m'ha costat 10.600 euros, dels quals la meitat aproximadament (5.800) els he pogut treure dels espònsors, als quals aprofito per donar les gràcies, ja que sense ells tot això no seria possible. A més he hagut d'agafar totes les vacances i permisos a la feina per poder disposar d'aquest dos mesos, i uns dies després d'arribar ja m'he tornat a incorporar".

Un cop al camp base, amb l'aclimatació aconseguida, una aclimatació dura, amb temperatures de 20 sota zero. Una aclimatació que va col·locar el Juanjo amb un percentatge de glòbuls vermells a la sang d'un 56 per cent (val a dir que els ciclistes, si passen del 50, estan infringint el reglament. "El cos necessita oxigen i el que fa en alçada és produir més glòbuls vermells. Això és bo perquè permet fer un esforç més gran però alhora no deixa de ser perillós perquè la sang s'espessa i pot provocar algun trombe i també augmenta la possibilitat de congelacions. Jo em prenia mitja aspirina al dia perquè l'àcid acetilsalicílic dilueix la sang".

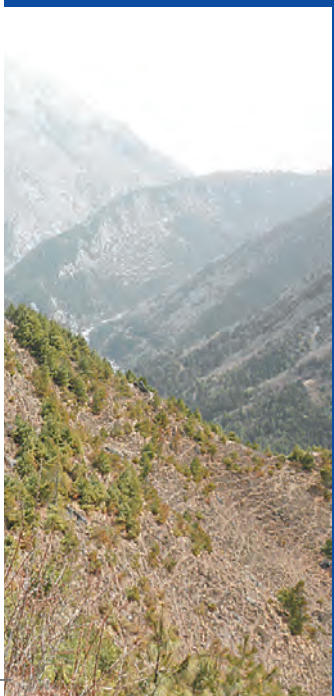
L'atac al cim

A mitjans de maig ja eren a punt per atacar el cim. El trajecte entre el camp base i el camp I no és gens fàcil perquè els muntanyecs han de sortejar un glaciari que no és massa segur, però tots són molt experimentats i no hi va haver problemes. Així, el dia 19 de maig van arribar al camp II, ja a més de 7.000 metres d'alçada després de quatre hores i mitja de pujada des del camp I, una mica més ràpida del que es podia esperar. Així les coses l'optimisme era patent en l'expedició tot esperant que la meteorologia fos favorable. "No ens trobem davant d'un an-

Un cop arribats al petit aeroport, els expedicionaris es traslladen al Camp Base. Van utilitzar 86 portadors amb 25 quilos cadascú. Per al Juanjo, el contacte amb la gent del país és molt enriquidor i forma part de l'encant d'aquestes aventures a la muntanya, sens dubte molt més que un esport

ticicló clarament marcat als mapes meteorològics, però ja són molts els dies d'espera i fem aquesta aposta", explicava el Juanjo al bloc. El 21 de maig a les deu del matí el Juanjo, Carlos Pauner, Juanito Oiarzábal i Javier Pérez, feien el cim sense oxigen. Carlos Soria, de 72 anys, havia pujat el primer, però amb oxigen.

Dramàtic descens

El Juanjo havia tocat el cel –el seu setè cel–, però ara esperava un infern en forma de baixada. Pauner i Pérez van començar a quedar-se sense forces i “vaig haver de vetllar per ells,

amb la qual cosa vam arribar molt cansats i al límit al camp IV ja de nit. A més ens vam adonar que el Lolo no hi era i no ens seguia. Fins a l'endemà no el van trobar. Va ser molt dur”.

Les conseqüències finals van ser que Lolo i un noi basc –que no era de l'expedició però que va voler pujar juntament amb una altra noia de totes totes, malgrat el Juanjo i els companys que baixaven li van dir que era massa tard i molt perillós– van haver de ser evacuats i ingressats en el Norvic Hospital de Kathmandú. “El noi es va equivocar, una equivocació fatal a la muntanya, i ara perdrà tots els dits dels peus”, diu el Juanjo amb cara de circumstàncies. A més Juanito Oiarzábal va haver de ser

ajudat per arribar al camp base amb una total extenuació i deshidratació. Quan va arribar al camp base, el Juanjo va demanar un plat de sopa calenta i es va mostrar molt emocionat, dèia l'Assumpta, la seva companya.

Val a dir, doncs, que el Juanjo, va ser un dels millors parats. “Va ser duríssim, molt estressant. Però aquesta és la part del currículum que no es veu. Cal entrenar de valent cada dia i aquest n'és el fruit”.

Aquesta aventura no solament la viu el Juanjo i els seus companys. I les famílies? “Bé, això també és molt dur. Però ara, amb les noves tecnologies, la família i els amics viuen molt de prop la teva evolució i fins i tot amb el telèfon

Les imatges donen fe de les dificultats que es van trobar els muntanyencs, tots ells, però, amb molta experiència. El Juanjo creu que la força mental es més important que l'aspecte físic i la tècnica, i les noves tecnologies ajuden psicològicament els expedicionaris. El bloc del Juanjo havia rebut fa pocs dies més de 16.000 visites.

via satèl·lit pots parlar amb ells. A més fas el bloc i tothom sap el que estàs fent i com estàs. Ja hem rebut més de 16.000 visites. Abans podien passar quinze dies sense tenir notícies. Tot i això és dur. La nena, l'Aina... és complicat. Estan acostumats però podríem dir que és un mal costum”.

Emotiva rebuda a Lleida

El dia 27 de maig el Juanjo va tornar a Lleida. Va ser una rebuda emotiva encara que abans de ser rebut oficialment, “vaig anar a buscar la meva filla a l’Aula de Teatre, per després anar a

la recepció tots dos junts”. Tornava amb gairebé cinc quilos menys, amb molt poca veu però feliç per haver culminat una aventura que mai no oblidarà i que de ben segur l’ha enfortit una mica més.

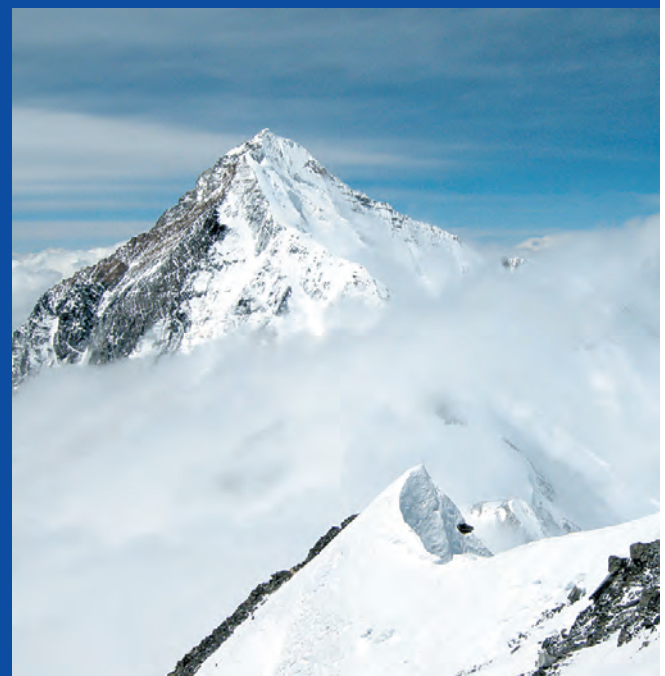
El Saló de Plens de la Paeria es va omplir per rebre’l, per donar la benvinguda a un gran esportista, que havia aconseguit una gran fita des de la perseverància i la humilitat, i demostrant també una enorme companyonia i qualitat humana en els moments més durs i difícils de l’aventura. Després, al cap d’uns dies, gairebé sense haver pogut pair-ho tot, es reincorporava a la feina, a més de passar per unes proves mèdiques. El Juanjo assegura que si l’aclima-

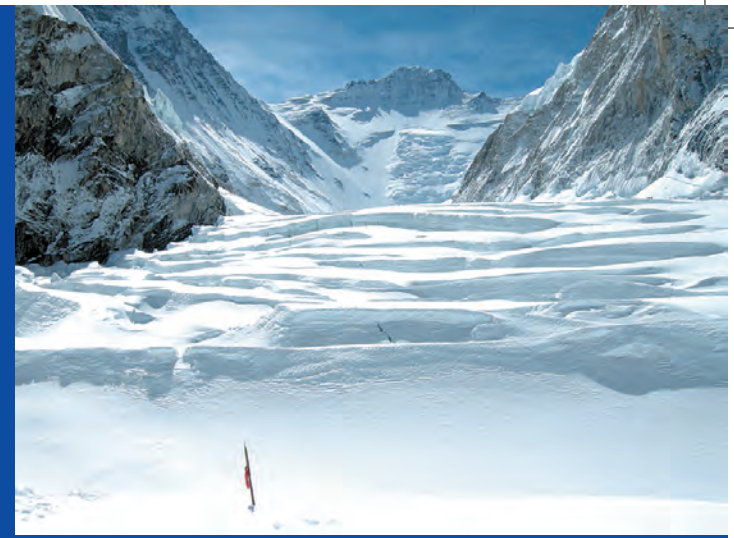
tació a l’alçada de les muntanyes de l’Himàlaia es dura i difícil, no ho és menys l’adaptació a la tornada. “Quan tornes et trobes completament desubicat, després de dos mesos portant una vida molt diferent, a l’altra punta del món, i de molta exigència física i mental. Encara estaré uns quants dies per acabar de posar-me al lloc”.

Ell, però, no sap quan, però de ben segur que tornarà a les muntanyes més altes del planeta per seguir ampliant el currículum i per alimentar l’esperit. Amb l’hematocrit perfecte, i la il·lusió intacta, al Juanjo ja li deu passar pel cap alguna altra aventura per continuar buscant més cels. Bona sort.

El Lhotse (8.516 metres) es troba molt a prop de l'Everest, la muntanya més alta del planeta. De fet comparteixen el camp base, l'I, el II i el III. La fita assolida pel Juanjo, sense oxigen, i tenint en compte el posterior descens ple d'entrebancs en què va haver de tenir cura de dos companys, mereixia una extraordinària rebuda a Lleida. I així va ser.

Polèmica després del descens

Tot i les enormes dificultats en el descens del Lhotse, el final va ser feliç, però amb alguns integrants de l'expedició a l'hospital. Un dels que ho va passar pitjor va ser el muntanyenc basc Juanito Oiarzábal, que va haver de rebre oxigen. A la imatge se'l pot veure acompanyat d'Eduarne Pasabán, que es trobava a prop en una expedició que anava a l'Everest, ja al camp base. D'aquí va sortir la polèmica entre dos dels grans del muntanyisme espanyol (Eduarne és la primera dona del món en pujar els 14 vuitmils i Oiarzábal en porta 25 a les seves cames), ja que Eduarne va afirmar que va ajudar Oiarzábal i per aquest motiu no va poder culminar amb èxit l'ascens previst a la muntanya més alta del planeta.

Aquestes paraules no van agradar Oiarzábal que va emetre un dur comunicat criticant Eduarne, arribant a dir que es creu la "princesa del poble", que va mentir i que si no van pujar a l'Everest va ser perquè van estar "tocándose las pelotas" al camp base.

Eduarne va respondre en una roda de premsa en la qual afirmava que les crítiques d'Oiarzábal feien molt mal a l'alpinisme espanyol, però alhora va reconèixer que si no havien pujat l'Everest va ser per una mala planificació i no per haver ajudat el basc.

Juanjo Garra va viure de prop el que va passar i es mostrava d'acord amb les paraules d'Oiarzábal, encara que no comparteix les formes del muntanyenc basc, però "tots el coneixem i és una mica massa directe". Garra, coneixedor dels fets, d'una forma objectiva va dir que "Eduarne no pot dir mai que no ha pujat l'Everest per haver ajudat Oiarzábal, perquè ella no va participar en cap rescat. El van ajudar dos sherpes de la seva expe-

dió durant mitja hora però ella va venir i ens va acompanyar de campament a campament, una distància que es fa en vuit minuts". També un altre membre de l'expedició de Garra, Carlos Soria, es va mostrar crític amb Eduarne Pasabán. "Em sembla molt injust que es treguin imatges com si fos el rescat del segle. Sempre que Eduarne Pasabán s'apropa als ferits, ho fa amb el seu grup de fotògrafs. La veritat és que Juanito es va salvar pràcticament sol", va dir Soria irònicament. Ara, però, sembla que Oiarzábal i Pasabán han par-

lat darrerament i han volgut donar per tancada la polèmica. Oiarzábal va dir que "vaig tenir la meua època amb Eduarne i la vaig tractar com si fos una filla, així que hem de tancar aquest tema", alhora que Eduarne assegurava que li agradaria coincidir un altre cop a l'Himàlaia amb Oiarzábal.

Garra es mostrava dolgut i volia deixar clar també que li sabia molt greu que una polèmica com aquesta centrés més l'atenció dels mitjans i de l'opinió pública que no pas la fita esportiva que acabaven d'aconseguir.

